

אריה שמואלי "לא פיללתי שדווקא אני אסגור את הרפת המשפחתית"

ראובן זלץ

אריה שמואלי סוגר את הרפת המשפחתית שלו, הרפתן הוותיק בן ה-80 החליט שדי, ולאחר 100 שנים, עוד רפת משפחתית נסגרת והפעם במושב הראשון בארץ ההולך ומאבד את צביונו. אריה "זו היתה החלטה מאוד קשה, אך במצב כיום לא היתה לי ברירה" •

קרן אישתו של אריה על המציאות "ברור שזה כואב, הכל כואב. כנראה שקל יותר לייבא את מוצרי החקלאות, ברמה נמוכה, מאשר לגדל כאן בארץ ישראל, הכסף מדבר, זו המציאות. מצב נורא, באתי ממדינה דמוקרטית לארץ חופשית המכבדת את כל תושביה וכיום זה כמו חלום רע, הכל התהפך כאן"

אריה שמואלי, 80, דור שלישי למייסדי נהלל, סוגר את הרפת, פעם סיפור כזה היה מרעיד את המושב הוותיק בישראל, כיום המהלך מתקבל כמעט בשוויון נפש. ואם תרצו, זה הסיפור של הרפת המשפחתית בישראל, קטנה, חבוטה, עם עתיד כלל לא בטוח, צעירים מתרחקים ממנה כמו מאש ובאם לא יקרה משהו קיצוני, הרפת המשפחתית תיעלם, בטח במתכונתה הנוכחית. עצוב!

סבו של אריה, יעקב ובמן הגיע לישראל בשנת 1908, יחד עם בחור צעיר, דוד בן גוריון שמו. יעקב הסתובב ברחבי ישראל ולבסוף, בשנת 1921 התיישב בנהלל. ביתו של יעקב, דרורה, התחתנה עם אורי, רכש מקיבוץ גבת. על תחילת הדרך מספר אריה "הרפת המשפחתית החלה עם פרה שככול הנראה הגיעה מדמשק, אז היה משק מעורב, קצת עצי פרי, קצת ירקות, פרדס קטן ורפת. בשלב מאוחר יותר, המשק הפך למקצועי יותר והמשפחה התמקדה ברפת ומאז שאני זוכר את עצמי הייתי ברפת. חזרתי מהצבא ונכנסתי לעבודה ברפת". אריה עוד נסע לטיול של אחרי צבא לארה"ב, משם עשה לדבריו "יבוא אישי של קרן, בת ניו יורק שעשתה עליה ומאז אנחנו ביחד, 57 שנים". לאריה ולקרן יש 4 ילדים ולצערו הרב אף אחד לא ימשיך את הרפת המשפחתית. לפני לכמה חודשים קיבל אריה את ההחלטה הקשה בחייו, לסגור את הרפת המשפחתית. רפת של 700 אלף, 70 חולבות, רפת משפחתית קטנה שכיום, במצב הפוליטי, כלכלי, אין לה כנראה שום היתכנות וזה בעצם הטרגדיה של המשק המשפחתי בישראל. אריה "זו היתה החלטה מאוד קשה ואם היתה לרפת היתכנות כלכלית, או עתיד ברור יותר אולי הייתי

במצב הנוכחי אין היתכנות לרפת משפחתית קטנה.
הזוג שמואלי

מרגיש שבגדתי במורשת המשפחתית. אריה שמואלי

קיוויתי, שלא יהיה זה אני, שיסגור את הרפת. אריה

אריה על החלטת הסגירה
"כל הזמן פיללתי שלא אני
אסגור את הרפת המשפחתית,
אחרי 3 דורות שזה נופל עלי,
זו הרגשה של בגידה, בסבא
שלי, במורשת המשפחתית.
זה לא פשוט בכלל, אבל אם
המדינה לא מכריזה שענף
החלב אינו חלק מהאסטרטגיה
הממשלתית, אז אין לענף שום
היתכנות. שיביאו חלב וגבינות
מפולין, ירקות מעזה ותורכיה
ובוא נדבר במלחמה הבאה.."

אחריות". אריה מוסיף "כל הזמן פיללתי שלא אני אסגור את
הרפת המשפחתית, אחרי 3 דורות שזה נופל עלי, זו הרגשה
של בגידה, בסבא שלי, במורשת המשפחתית. זה לא פשוט
בכלל, אבל אם המדינה לא מכריזה שענף החלב אינו חלק
מהאסטרטגיה הממשלתית, אז אין לענף שום היתכנות.
שיביאו חלב וגבינות מפולין, ירקות מעזה ותורכיה ובוא
נדבר במלחמה הבאה או במשבר קורונה שנחפש מהיכן
להביא אוכל". כשאני שואל את אריה על איזה מסר לעם,
ברכה לחג, משהו אופטימי, הוא עונה לי בקצרה, עזוב. ▲

מקבל החלטה שונה. במצב של ענף החלב היום, קיבלתי את
ההחלטה הנכונה, לסגור את הרפת. היה קשה להחליט אך
ברגע שקיבלתי את ההחלטה אני רץ על זה."

אתה איכר ורפתן כל חיך איך מתקבלת החלטה כזו?

"קשה מאוד. נכון, כל חיך, לפעמים אני חושב איך אקום
בבוקר ולא אצא לחליבה, אבל תשמע, זה המצב כיום. היום
להשקיע ברפת זו השקעה על קרן הצבי. כיום רפת החלב
הישראלית בצומת מאוד חסר וודאות. הרווחיות הולכת
ונשחקת וקשה ללי להגיד לבן שלי, בוא לעבוד ברפת
כשהעתיד הכלכלי כלל לא ברור וחוסר וודאות עוטף את
הענף. זה חבל אבל זו המציאות. חשבתי הבוקר מה יהיה
בעוד שנה, מה אני אעשה, אהיה בטלן, זה פשוט לא מתאים
לי. אולי ניסע קצת לחו"ל, לא יודע, אצטרך להסתגל למצב".
קרן אשתו, היתה 25 מורה לאנגלית בבית הספר החקלאי
בנהלל אומרת "זה הגיוני, אין מה לעשות, ברור שזה כואב,
הכל כואב. כנראה שקל יותר לייבא את מוצרי החקלאות,
ברמה נמוכה, מאשר לגדל כאן בארץ ישראל, הכסף מדבר,
זו המציאות. מצב נורא, באתי ממדינה דמוקרטית לארץ
חופשית המכבדת את כל תושביה וכיום זה כמו חלום רע,
הכל התהפך. הכאב קיים, כל הזמן. תשמע, אין עתיד כאן,
החקלאות בישראל במשבר מתמשך, צעירים בורחים מהארץ
ולהגיד לבן שלי לבוא לעבוד ברפת, זה יהיה פשוט חוסר